

Tóth Sándor

Kossuth Kúthelyében

Szabad Györgynek

Ablakára csillag dermed
Lehullt már Világoson.
Müezzín-hang szól az estben
Párkányon egér oson.

Tények és legyint az üzött
Lépcsőn áll, indulna fel
Háza, kertje idegenben
S madara sem énekel

Tény – valóság közt maradni
nem más, mint történelem...
Hogy beszéljen bölcsék módján,
ki vesztett az életen?

Mégis, aki átvészelni
nem tudja az éjszakát,
jogok sáncán rántva kardot
oltja ki az észet magát.

Indul, megáll zsvajt hallva,
Gyermek-zajt a ház körül
Soha! – szól magánya mélyén
Felhős szeme földerül.

(I sztabul, 92. V. 29.)

Szabó Noémi : *LEBEKE* (bronz, kő)